

kínálta csapdába belemászó, azokban benne is ragadó, színházilag kissé erőltetett előadását (*A kor, amelyben élünk*) követően jöttek a pápaiak. És kiderült, hogy ez az előadás jókor van jó helyen. A társadalmi mondandó könnyen dekódolható volt, gyereknek-felnőttnek egyaránt, és a közönség éppen vevő volt rá. Az előadás pedig sokat javult: letisztult, pontossá vált. Siker, osztatlan – nem úgy, mint a regionálison, ahol még vívni kellett érte: bár sejthető volt, hogy már csak a számára érezhetően fontos üzenet miatt is, a rendező kolléga megcsinálja a darabot...

A SzínÁsz előadása nem szólt akkorát Debrecenben, mint Győrben. Korrekt munka volt, jól szórakozott a közönség, de nem volt átütő az előadás: majdnem mindenki egy picit halványabb volt, egy kissé pontatlanabb vagy csak lassúbb... (Ez is csak azt igazolja, hogy nagyon nehéz – szerintem majdnem lehetetlen – belőni stabil szintet a gyermekszínháznál, éppen ezért nem is tanácsos nagyobb sorozatokban játszani őket... De nem is fenyegeti az a „veszély” napjaink gyermekszínházoit, hogy 20-30-as szériában játszhatnák előadásaikat...)

A lendvaiak előadása üzembiztosan működött: a mindig is jól játszó és mozgó fiatalok most a győri előadásnál sokkal érthetőbb színpadi beszéddel a közlés újabb csatornáit nyitották meg. A szakmain kirobbanó vita pedig – a sakkból vett kifejezéssel – borítékolható volt...

Uborkafrász

Huszedik alkalommal rendeztük meg a Weöres Sándor Gyermekszínház Találkozót, ami a magyar amatőr művészeti mozgalom egészét tekintve óriási eredmény, pláne, ha ezt egy civil szervezet koordinálja, irányítja a kezdetek óta. Kelltek ehhez elszánt, elkötelezett társak, személyek és intézmények. Továbbá rengeteg energia, ötlet a megvalósításhoz –, és sokszor a kötéltáncosok bátorsága is.

Minden évben előkerült az a fájdalmas felismerés, hogy a médiát egyáltalán nem érdekli a közel 6000 gyerek és 4-500 felnőtt színházrendező-pedagógus munkája, értékes teljesítménye. Keseregtem miatta sokszor, és kínomban már azon gondolkodtam, hogy kellene valamiféle botrány, ami ráirányítaná a figyelmet a nagyszerű eredményekre, az izgalmas és sokszor felnőtt színházak számára is példaértékűen színes és tartalmas előadásokra.

Ez idén sikerült a németországi járvány kapcsán, ami májusban kezdődött, és Hamburg volt a központja.

A Weöres Sándor Gyermekszínház Találkozó országos záró rendezvényére ebben az évben Debrecenben került sor, június 10-11-én. A hazaiak és több határon túli magyar gyermekszínház csoport mellett egy német csoportot is meghívtunk: a német szövetségi (vagyis nem tartományi) társszervezetünk joga volt, hogy a meghívandó csoportot kiválassza. Ők egy hamburgi csoportot javasoltak.

Május végére, június első napjaira a járvány vésszesen felgyorsult, a német orvosok és kutatók nem találták a járvány okát. A külföldön felbukkanó fertőzöttekről minden esetben kiderült, hogy Németországban fertőzöttek meg. Június 2-án már 3500 fertőzött beteget regisztráltak és már 21-en belehaltak a betegségbe. A fesztivál igazgatójaként a járványügyi központhoz (Országos Epidemiológiai Központ) fordultam tanácsért, de nem tudtak semmilyen segítséget adni, mivel akkor még a német intézmények a járvány okát sem tudták kideríteni. A német gyerekek egy kollégiumban aludtak volna a többiekkel, ahol közösek a mosdók, az étkező, és természetesen a szabadidős programokon is nyilván szoros kapcsolatban lettek volna egymással. Mérlegelnünk kellett, hogy kitehetünk-e több mint 500 gyereket egy esetleges fertőzésnek, vagy inkább vállaljuk, hogy

visszamonadjuk a német csoport meghívását, azt egy későbbi időpontra halasztva. Az elnökség egyhangú döntése után sajnálattal, de visszamondtuk a német csoport meghívását, ami nyilván kellemetlen volt a hamburgi csoportnak. Nyolc nappal később, a debreceni fesztivál első napján, június 10-én a német csoport vezetője eljuttatott egy hírt a Spiegel Online-hoz a meghívás visszamondásáról, amely az internetes megjelenés miatt gyorsan nagy nyilvánosságot kapott. A több mint 500 magyar gyerek veszélyeztetettsége lényegtelen volt számukra, csak a visszautasítás miatt érzett sértettség kapott hangot. A fesztivál második napján a hír nyomán azonnal megjelentek az országos tévécsatornák riporterei, és kizárólag a német csoport miatti „botrány”-ról érdeklődtek. (RTL hír volt például: „Fesztiválnak indult, botrány lett belőle!”)

Botrány szerencsére nem volt! A közel 600 résztvevő fantasztikusan szép és tartalmas két napot töltött együtt. Dolmány Mária elnök asszony pedig egész nap válaszolt a nem éppen jóindulatú kérdésekre. A tévéket, hírportálokat csak a negatív ügyek, botrányok érdeklik – és ha nincs botrány, akkor csinálni kell! A gyerekek előadásai, a fesztivál értékei nem kerülhettek szóba, több esetben a felvett anyagokból is kivágták ezeket. „Uborkafrásznak” degradálták a hírben a járványt. Ezzel szemben a németországi Robert Koch járványügyi intézet adatai szerint július közepéig 3602-en betegedtek meg, 51-en meghaltak, 838-an a legsúlyosabb tünetekkel, a súlyos vérszegénységgel és veseelégtelenséggel járó, úgynevezett hemolitikus urémiás szindrómával (HUS) küzdöttek, és több mint 100 fő szorul majd a későbbiekben dialízisre vagy veseátültetésre.

Felelősen döntöttünk, ez nem kétséges.

Elkeserítő azonban, hogy a nemzetközileg is elismert magyar gyermekszínház húsz év alatt összesen nem kapott itthon annyi nyilvánosságot, mint ez az eset, amikor viszont teljesen lényegtelen volt a gyerek, a művészet, vagy éppen a pedagógia. Mert az nem érdemel nyilvánosságot. Csak a mocsok.

Beszédes és tanulságos volt az eset.

Szakall Judit